

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20211000502107 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по Въззивна жалба вх. №320518/26.05.2021 г., подадена от С. И. Ц., чрез адв.К.К., срещу Решение №261817/14.03.2021 г. по гр.д.№12712/2018 г. на СГС, I ГО, 23 състав, с което по иск с правно основание чл.422 , ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 от ГПК, предявен от "Алианц Банк България"АД, е признато за установено, че С.Ц. дължи на "Алианц Банк България"АД сумите, присъдени със Заповед за изпълнение от 20.04.2018 г. и изпълнителен лист от 20.04.2018 г., издадени по ч.гр.д.№23888/2018 г., на СРС - 62-ри състав, а именно: 262 293,72 лв., представляваща просрочена главница по договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., ведно с приложенията към него, сключен между ищеца като кредитодател и ответницата, като кредитополучател, както и сумата 16 778,33 лв., представляваща лихви за периода от 23.12.2016 г. до 12.04.2018 г., сумата от 3362,02 лв., представляваща наказателни лихви за просрочена главница от 23.12.20-16 г. до 12.04.2018 г., и сумата от 1163,72 лв., представляваща неустойка за периода от 23.12.2016 г. до 12.04.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от 13.04.2018 г. до окончателното изплащане, и е осъдена жалбоподателката да заплати на ищеца направените разноски в заповедното и в първоинстанционното производство. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, на съдопроизводствените правила и необоснованост. В противоречие с метериалния закон съдът е отхвърлил възражението за унищожаемост на договора, като недоказано, и не е унищожил сключения между страните договор за банков ипотечен кредит №ПД56346/23.08.2016 г. на основание чл.27 във вр. чл.30 от ЗЗД, като сключен при заплашване. Решението е неправилно и в частта, в която е

отхвърлено като недоказано приетото за разглеждане в процеса възражение за прихващане на вземанията на ищеца по договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., с вземанията на ответницата срещу ищеца за връщане на неоснователно получени от него суми от банковата сметка на ответницата IBAN: ***, а именно: 12 000 лв., получени от ищеца на 29.08.2016 г.; 5000 лв., получени на 30.08.2016 г.; 265 000 лв., получени на 13.09.2016 г.; 520 лв., получени на 05.12.2016 г.; 1182,29 лв., получени на 05.12.2016 г. и 10 439 лв., получени на 15.12.2016 г. Представените от ищеца писмени обяснения на ответницата, не установяват конкретни неправомерни действия по вид, време, място, и начин на извършване. Ищецът не е провел пълно и главно доказване на основанието да задържи така получените суми. Настоява се за постановяване на решение, с което да бъде отменено обжалваното решение, и постановено ново решение, с което предявените обективно съединени искове да бъдат изцяло отхвърлени. Заявява се искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. в полза на процесуалния представител на въззивника, в минимален размер съобразно Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, във вр. чл.62, ал.2 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, с определение от 27.05.2021 г. жалбоподателката е освободена на осн. чл.83, ал.2 от ГПК от задължението за внасяне на държавна такса, въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима, и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК, е постъпил Отговор на въззивната жалба вх.№334800/05.07.2021 г., подаден от "Алианц Банк България"АД, чрез адв. Д. М.. Поддържа се становище за неоснователност на въззивната жалба, и се настоява същата да се остави без уважение. По делото не са спорни размера на направените плащания от сметката на ответницата в полза на банката, както и факта, че двата превода от м. август 2016 г. и третия на 13.09.2016 г. са направени с платежни нареждания на ответницата с посочено основание "възстановяване на средства". След като тези суми не са за погасяване на кредита, то ответницата е следвало да докаже, че са платени неоснователно. Банката е представила по делото подписани от ответницата документи с признания за присвоени суми от 7 конкретни клиенти на банката във връзка със задължението да бъдат възстановени по сметките на клиентите. Не е в тежест на банката да доказва размера на липсите и какво е възстановено, тъй като в тази посока е образувано наказателно производство, което продължава и към момента. Ето защо, всички тези обстоятелства не следва да се установяват от ищцовото дружество по наведеното възражение за прихващане от ответницата. Ето защо, съдът не е допуснал твърдяното процесуално нарушение при разпределянето на доказателствената тежест, а постановеното решение е правилно и законосъобразно в частта му за отхвърлените възражения за прихващане.

С въззивната жалба и отговора страните не са представили нови доказателства и не са направили доказателствени искания, поради което пред въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

При извършената служебна проверка, на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд в надлежен състав, в изискуемата форма, и е подписано, поради което е валидно. Същото е постановено по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, в срока по чл.415, ал.4 от ГПК, поради което е допустимо. По правилността на решението съдът е

ограничен от оплакванията във въззивната жалба.

На осн. чл.235 от ГПК, въз основа на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

С Искова молба от 01.10.2018 г. ищецът "Алианц Банк България" АД е предявил иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 от ГПК, срещу С. И. Ц., за установяване вземането му, произтичащо от неизпълнен договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., сключен между ищеца като кредитодател и ответницата, като кредитополучател, за сумата от 262 293,72 лв., представляваща просрочена главница, както и сумата 16 778,33 лв., представляваща договорна лихва за периода от 23.12.2016 г. до 12.04.2018 г., сумата от 3362,02 лв., представляваща наказателни лихви за просрочена главница от 23.12.2016 г. до 12.04.2018 г., и сумата от 1163,72 лв., представляваща неустойка за периода от 23.12.2016 г. до 12.04.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от 13.04.2018 г. до окончателното изплащане, за които суми в полза на ищеца е била издадена Заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 20.04.2018 г., както и изпълнителен лист от 20.04.2018 г., по ч.гр.д.№23888/2018 г., на СРС - 62-ри състав.

В срока за отговор на исковата молба ответницата С. И. Ц. е релевирала възражения за унищожаемост на сключения договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., на основание чл.27 във вр. чл.30 от ЗЗД, като сключен при опорочаване на волята на ответницата – чрез заплашване на ответницата от служители на ищеца, като иска от съда да прогласи унищожаемостта на договора. Също така се релевира възражение, че ищецът в действителност не е предоставил на ищцата сумата по кредита, поради което не са възникнали претендираните вземания по договора. При условията на евентуалност – ако се приеме договорът за действителен, и се приема, че от него са възникнали претендираните вземания, се релевира възражение за прихващане на задълженията по договора за кредит, с насрещни вземания на ответницата срещу ищеца за връщане на получени от ищеца суми без основание, преведени от личната банкова сметка на ответницата в същата банка, с IBAN: ***, както следва:

- Със сумата 12 000,00 лв., получена от ищеца на 29.08.2016 г.;
- Със сумата 5 000,00 лв., получена от ищеца на 30.08.2016 г.;
- Със сумата 265 000,00 лв., получена от ищеца на 13.09.2016 г.;
- Със сумата 520,00 лв., получена от ищеца на 05.12.2016 г.;
- Със сумата 1 182,29 лв., получена от ищеца на 05.12.2016 г.;
- Със сумата 10 439,53 лв., получена от ищеца на 15.12.2016 г.

Като фактически основания за възражението за унищожаемост на договора, поради опорочаване на волята на ответницата чрез заплашване, в отговора на исковата молба са изложени следните фактически обстоятелства: Ответницата била работила като касиер при ответника, и на 01.08.2016 г. □ било съобщено от ръководството за липса на голяма сума пари от касата на Финансов център „Х. Б.“, за която липса била посочена ответницата като виновно длъжностно лице, и същата била веднага отстранена от работа – бил отнет ключа ѝ от касата и достъпът ѝ до работното място, без да бъде извършена ревизия и да бъде изготвен протокол за касовата наличност. В края на работното време в същия ден бил извикан и нейния брат И. Ц., като била проведена среща с участието на А. М. – директор на Финансовия център, и Г. Ц. – директор на „Бизнес-център „Мария Луиза““. На срещата двамата били заплашени, че за извършената злоупотреба ответницата ще влезе в затвора, и единственият начин това да не се случи, е тя да възстанови сумата, като сключи договор за ипотечен кредит

с банката, като бъдат ипотекирани и двата етажа на къщата им в гр. ***, от която първият етаж бил собственост на ответницата, а вторият – на нейния брат. Бил им даден кратък срок да вземат решение, и на следващия ден отново била проведена среща между нейния брат и служителя по сигурността на ФЦ“Мария Луиза“ – А. И., както и Г. Ц., на която отново бил заплашен, че или сключват договора за ипотечен кредит и сестра му връща парите, или тя влиза в затвора за извършено престъпление. В следващите няколко дни се провели няколко срещи между ответницата и А. И. и Г. Ц., на които многократно било заявявано на ответницата, че няма друг начин да не бъде съдена за липсата на парите, освен да върне сумата, като сключи договор за кредит с банката, иначе ще влезе в затвора. Под въздействие на заплахата, че сестра му ще влезе в затвора, брат □ И. Ц. се съгласил да подпише договора, и започнали да подготвят нужните документи. На 23.08.2016 г. двамата отишли да подписват нужните документи, но в проекта брат □ бил вписан като кредитополучател, и той отказал да го подпише. Това наложило изготвянето на нов договор, в който била вписана само ответницата като кредитополучател, а брат ѝ – като ипотекарен длъжник.

Във връзка с релевантното от ответницата възражение за унищожаемост на процесния договор за кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., в първото съдебно заседание ищецът е оспорил твърденията за упражнена по отношение на ответницата принуда, като заявява, че договорът за кредит е сключен по предложение на ответницата, като начин да възстанови неправомерно отклонени от нея средства, в качеството ѝ на касиер в банката, от различни клиентски сметки, в общ размер по нейни писмени признания, депозирани пред ръководството, от около 300 000 лв., което отклоняване е станало известно на банката на 01.08.2016 г. Твърди се, че във връзка с извършеното от ответницата отклоняване на средства от клиентски сметки, впоследствие е било започнато ревизионно производство и назначена одиторска проверка.

Процесуалният представител на ответницата е оспорил твърденията за липси по клиентски сметки в банката, които да се дължат на действия на ответницата. Заявява се, че направените от ответницата писмени изявления са били написани при упражнена принуда – за да не бъде повдигнато срещу нея обвинение.

Във връзка със спорните по делото обстоятелства, съдът намира следното:

От Искане за ипотечен кредит вх.№ПД56346/15.08.2016 г. /на л.83 от делото на СГС/ се установява, че на 15.08.2016 г. И. И. Ц. е депозирал искане пред Банката да му бъде предоставен ипотечен кредит за текущи нужди в размер на 265 000 лв. за срок от 240 месеца. Като Съдлъжник в искането е посочена ответницата С. И. Ц., но същата не е подписала искането за кредит.

С Писмо изх.№8280/0151/23.08.2016 г. от ЦУ – София на „Алианц Банк България“ АД /на л.189/ е уведомен Директора на БЦ“Кн. Мария Луиза“, че в допълнение на Протокол №ПД-56346/18.08.2016 г., с който е одобрен Кредит „Жилище“ на И. И. Ц. и С.И. Ц., се изразява съгласието на ЦУ лицето И. И. Ц. да отпадне като кредитополучател, а кредитополучател по сделката да остане С.И. Ц., като останалите параметри на сделката да бъдат запазени.

От приетият по делото Договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г. /на л.8-л.16 от делото на СГС/ се установява, че на 23.08.2016 г. между ищеца „Алианц Банк България“ АД и ответницата С.И. Ц. е сключен договор, с който ищецът се е съгласил да предостави на ответницата банков кредит в размер на сумата от 265 000 лв. за текущи нужди, съгласно Искане за ипотечен кредит с вх.№ПД-56346/15.08.2016 г. Уговорен е срок от 30 дни от подписването на договора за

усвояване на сумата, по разплащателна сметка с IBAN: ***. За ползвания кредитен ресурс кредитополучателят дължи заплащане на договорна възнаградителна лихва, определена по посочена в т.3.1. При забава на кредитополучателя при изплащането на главницата, Банката начислява и събира в допълнение към лихвата, уговорена в т.3.1, и обезщетение за забава върху просрочената сума, в размер на 10% годишно. Кредитополучателят дължи на банката неустойка в размер на 10% годишно върху дължимата, не неплатена в срок възнаградително лихва, до окончателното ѝ плащане. Кредитополучателят се задължава да погаси всички задължения, произтичащи от договора, в срок до 22.08.2036 г., на погасителни вноски, определени съгласно приложен към договора погасителен план – Приложение №4 /на л.17-25 от делото на СГС/. Кредитополучателят се задължава да заплаща на банката такси и комисионни, отразени в Приложение №3 към договора /приложено на л.239-240 от делото на СГС/, подписано от ответницата. Съгласно т.6 кредитополучателят се е задължил за обезпечаване на задълженията си по договора за погасяване на главницата, лихвите, таксите, неустойките и разноските по договора, да учреди и да съдейства за учредяването на договорна ипотека в полза на Банката, първа по ред, върху недвижими имоти, находящи се в гр. ***, община Столична, район ***, ул.*****“№5, а именно два апартамента и един гараж, находящи се в двуетажна двуфамилна жилищна сграда с идентификатор 02659.2196.337.1, и представляващи самостоятелни обекти в сграда с идентификатори: 02659.2196.337.1.1 /първи жилищен етаж, представляващ самостоятелен апартамент с площ 84 кв.м., с прилежащото му югоизточно мазе с площ от 16 кв.м./, 02659.2196.337.1.2 /втори жилищен етаж, представляващ самостоятелен апартамент с площ от 104 кв.м., заедно с прилежащите му стълбищна клетка, таван, и югозападното мазе с площ от 18 кв.м./, и 02659.2196.337.1.3 /гараж в сградата, с площ от 16 кв.м./, както и заедно с цялото дворно място, в което е построена сградата, с площ от 790 кв.м. по документ за собственост, а по кадастър 849 кв.м., съставляващо ПИ с идентификатор 02659.2196.337, които имоти са подробно описани в договора, като ипотеката върху първият СОС, с прилежащата му ½ ид.ч. от дворното място, се учредява от кредитополучателя, а ипотеката върху втория и третия СОС, ведно с прилежащата към апартамента ½ ид.ч. от дворното място, се учредява от третите лица – ипотекарни длъжници И. И. Ц. и съпругата му А. Ц.. Предоставеното обезпечение се застрахова в полза на банката.

От Нотариален акт от 23.08.2016 г. №6, том III, рег.№5362, дело №262 от 2016 г. на Н-с рег.№504 на НК, вписан Акт №68, дело №37908, вх.рег.№51996/23.08.2016 г. на СВп-София /на л.39/ се установява, че за обезпечаване на задълженията ѝ по Договора за ипотечен кредит №ПД-56346 от 23.08.2016 г. ответницата е учредила договорна ипотека в полза на Банката върху собствения си недвижим имот – самостоятелен обект в сграда /СОС/ с идентификатор №02659.2196.337.1.1 /първи жилищен етаж, представляващ самостоятелен апартамент с площ 84 кв.м., с прилежащото му югоизточно мазе с площ от 16 кв.м./, както и върху ½ ид.ч. от дворното място, в което е построена сградата, съставляващо ПИ с идентификатор №02659.2196.337, а И. И. Ц., като ипотекарен длъжник, е учредил в полза на банката договорна ипотека върху самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 02659.2196.337.1.2 /втори жилищен етаж, представляващ самостоятелен апартамент с площ от 104 кв.м., заедно с прилежащите му стълбищна клетка, таван, и югозападното мазе с площ от 18 кв.м./, и самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 02659.2196.337.1.3 /гараж в сградата, с площ от 16 кв.м./, както и върху ½ идеална част от дворното място, в което е построена сградата, съставляващо ПИ с идентификатор 02659.2196.337.

От Декларация за съгласие от 23.08.2016 г., подписана от С. И. Ц. /на л.200/ се установява, че същата е дала съгласието си, в качеството си на Кредитополучател, да бъде сключен договор за застраховка „Живот“ върху нейния живот, в полза на „Алианц Банк България“ АД. На същата дата е депозирана от нея Молба за усвояване на кредит /на л.201/, която е с непълнени графи относно номера на договора за кредит и сумата за усвояване, като молбата не е входирана в регистратурата на банката. Представено е и подписано от ответницата Заявление за участие в групова застраховка живот на кредитополучател от 29.08.2016 г., във връзка с кредит в размер на 265 000 лв., със срок от 20 г.

Съгласно Допълнително споразумение №1/20.09.2016 г. /на л.149/ към Договор за ипотечен кредит №ПД-56346, сключено между ищеца и ответницата, в качеството на Кредитополучател, страните са договорили обслужването на кредита от кредитополучателя да се осъществява по разплащателна сметка в същата банка, с IBAN: ***. Представен е погасителен план към Договор №ПД-56346/23.08.2016 г. , генериран на 20.09.2016 г., подписан от ответницата /на л.210/, както и Рамков договор за предоставяне на платежни услуги по банкова разплащателна сметка, с IBAN: **, подписан от ответницата /на л.219/, Искане за откриване на платежна сметка на физически лица за сметка с IBAN: *** /на л.221/, и Образец от подписа на ответницата, предоставен от нея за нуждите на сметка с IBAN: ***.

От Справка за извършени операции по банкова сметка с IBAN: **, с титуляр С. И. Ц., се установява, че на 13.09.2016 г. сметката е била заверена със сумата 265 000 лв., с основание „Усвояване на кредит“. На същата дата, в 16:14 ч., чрез извършен превод в системата на банката, сумата от 265 000 лв. е напуснала банковата сметка, с изходящ превод с основание: „Алианц Банк България“ АД усвояване на превод – възстановяване“, и с посочен контрагент „на СР“. Така отразената изходяща банкова операция е извършена въз основа на Преводно нареждане за кредитен превод, извършен на 13.09.2016 г. /на л.80/, подписано от ответницата С. И. Ц., с което същата е наредила сумата от 265 000 лв. да бъде платена на получателя „Алианц Банк България“ АД, по банкова сметка с IBAN: **, с основание „усвояване на кредит възстановяване на средства“. Наредителят не е посочил дата, на която е дадено нареждането. Представена е и декларация от наредителя С.Ц. по чл.4, ал.7 и по чл.6, ал.5, т.3 от ЗМИП /на л.81/, с която същата е декларирала произхода на паричните средства – предмет на банковия превод на сумата в размер на 265 000 лв., че същите са с произход „кредит“. Декларацията е подписана, като не е посочена точната дата на деклариране, а само месецът и годината /“09.2016 г.“/.

От Писмо вх.№0403-0097/15.02.2017 г. /на л.41/ се установява, че ищецът е подал сигнал с изх.№04.03.2017 г. в Главна дирекция „Национална полиция“, по който е образувана преписка вх.№328600-6553/2017 г. по описа на ГДНП, във връзка с проверка за евентуално извършени неправомерни действия от страна на служителката С. И. Ц., изразяващи се в неправомерни тегления на суми от банкови сметки на клиенти.

В частен писмен документ, подписан от ответницата С. И. Ц., датиран на 01.08.2016 г., именуван „Обяснение от С. И. Ц.“ /на л.296/, същата заявява, че е изтеглила от сметка на един клиент на банката /Д. С./ сумата от 20 000 евро и 70 000 лв., а от сметка на друг клиент на банката /Л. Н./ сумите 59 000 евро и 42 000 лв., без присъствието на клиентите и без тяхно нареждане, като е използвала сумите за лични нужди. Изразява се молба към ръководството да ☐ даде шанс да възстанови сумите. Представен е също частен документ, изходящ от ответницата от 02.08.2016 г. /на л.

299/, в който се потвърждават отново извършени тегления от сметките на клиентите Д. С. и Л. Н. без тяхно присъствие и знание, в периода от м. април, 2015 г. до м. юли, 2016 г., и се моли ръководството на „Алианц Банк България“ АД да даде на ответницата възможност да възстанови сумите, заедно с начислените лихви към момента на възстановяването. С друг изходящ от ответницата частен документ, именуван „Обяснение от С. И. Ц. касиер-счетоводител“, датиран на 24.08.2016 г., се излагат обстоятелства за изтегляне на сумата от около 66 000 лева и 9000 евро от сметки на трети клиент /Р. Т./ и сумата от 5000 евро от сметка на сина □ /И. Т./. В документа се посочва, че ответницата е постигнала уговорка с клиента на банката Р. Т. да □ възстанови сумата в срок до 25.08.2016 г., в който случай същата нямало да депозира жалба срещу нея.

Посочените частни писмени документи, изходящи от ответницата, не са оспорени от ответницата и от процесуалния ѝ представител в съдебното заседание, в което същите са приети – на 11.10.2019 г., когато е отразено в протокола изявление на адв. К., че не оспорва автентичността и верността на представените писмени доказателства от ищеца с молба от 05.04.2016 г., и същите са приети като доказателства по делото. На основание чл.175 от ГПК съдът намира, че посочените изходящи от ответницата частни писмени документи, чиято автентичност и вярност не се оспорват, съставляват извънсъдебни признания на ответницата за неблагоприятни за нея факти, и същите следва да се ценят от съда с оглед на останалите събрани по делото доказателства.

От събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на свидетелите А. М. и Г. Ц. се установява, че на 01.08.2016 г. клиентка на банката – Д. К. С., подала оплакване за липсваща сума от сметката ѝ. При извършена проверка не се установил документ, подписан от клиентката в деня на теглене на сумата. От данните в системата се виждало, че тегленето е извършено от С. Ц.. Свидетелката Г. Ц. установява, че С. Ц. признала пред нея, че е изтеглила парите от сметката, написала признания за това. Била много разстроена. Обясненията написала пред свидетелката Г. Ц., както и пред А. М.. Вечерта извикали братя на С. Ц., за да я прибере от офиса. Била назначена проверка по случая, провеждали се срещи със служителите от Вътрешен контрол, пред които С. пишела обяснения. Не са били отправяни заплахи и не е упражняван натиск върху ответницата, а тя сама предложила да подпише договор за банков кредит, за да възстанови липсите. Кредитът, който се изтеглил, бил обезпечен с общ имот на С. и брат ѝ. Друга клиентка също дошла в офиса и имала претенции отново към С. Ц.. Имало и друга клиентка с фамилия Т., от чиято сметка също имало липса на средства. Същата казала, че от С. Ц. бил поет ангажимент лично да ѝ възстанови сумата. Братът на С. бил викан в офиса, в качеството му на собственик на имота, който щял да служи за обезпечение на кредита.

От показанията на св. А. Ц. се установява, че в деня, когато се установила липсата на пари, Г. Ц. се обадила в дома им и поискала съпругът □ И. Ц. да отиде в офиса на банката, тъй като имало проблем със сестра му. Двамата се прибрали заедно, като С. Ц. била много уплашена, тя твърдяла, че не е възможно по нейна вина да има липса на пари, и твърдяла, че не знае какво се е случило. Съпругът ѝ обяснил, че е установена липса на пари в касата, и тепърва ще се установява сумата. И до сега не били напълно наясно по каква причина са липсвали парите. Свидетелката не присъствала на срещите във Финансовия център, когато през следващите дни викали съпругът ѝ. Когато била установена сумата, Г. Ц. – директорът на центъра, му предложила варианта с ипотеката на жилището. Тя познавала и съпруга ѝ, и сестра му.

Когато трябвало да се подпише договора отишли заедно, и установили, че съпругът □ е вписан като кредитоискател, и той отказал да го подпише. Тогава Г. Ц. се консултирала с висшестоящ началник, и след като получила одобрение, юристката съставила нов договор, в който който съпругът й бил вписан само като ипотекарен длъжник. Свидетелката и съпругът й поискали отново отсрочка с подписването на договора, за да се консултират за значението на думата „ипотекарен длъжник“ – дали им един ден отсрочка. Г. Ц. им казала, че С. е направила самопризнание. От Банката им обяснили, че единственият начин да се възстановят сумите е този.

Свидетелят И. Ц. заявява, че в деня, когато била установена липсата на пари, Г. Ц. – директорката на клона на банката, му се обадила и го повикала. Познавали се, защото тя и сестра му били приятелки. Посрещнала го отвън на тротоара и го вкарала в банката. В стаята сестра му била с другата началничка – М.. Обяснили му, че има липса на пари. Не са го карали да подписва нищо. Останал около 10-15 минути, като пред него сестра му не е давала обяснения. На връщане плачела. И до момента свидетелят не бил получил обяснение от сестра си. Останал с впечатление, че тя е обект на злоупотреба. Впоследствие човекът, който отговарял в банката по сигурността, разговарял с него и му казал, че около 250-265 000 лева липсвали, и го питал дали ще се съгласи да даде половината от своя етаж за ипотека. Свидетелят се съгласил, защото постоянно му повтаряли, че сестра му ще влезе в затвора. Ако се съгласял със сделката, няма да има дело и тя няма да влезе в затвора. Убеждавали го Г. Ц. и човекът по сигурността. Сестра му С. му казала по-късно, че договорът за ипотека бил предложен от тях, а не от нея. Договорът за ипотеката първоначално бил съставен на негово име и той трябвало да плаща ипотеката, но той не се съгласил да го подпише, и те скъсали договора. Тогава Г. се обадила на по-голям началник, и съставили нов договор, в който той бил вписан като ипотекарен длъжник. Него свидетелят подписал. Свидетелят не очаквал С. да възстанови някакви пари, тъй като нямамо откъде, и очаквал да му вземат жилището рано или късно. По принцип имал възможност да откаже да бъде ипотекарен длъжник, но имало само 20 дни, и той трябвало да се съгласи. Не му било известно сестра му да е поемала ангажимент да връща пари на клиенти.

От показанията на св. А. И. се установява, че към месец август 2016 г. е бил на длъжност „директор сигурност“, и функциите му са били да организира сигурността и охраната на банката, а по разпореждане на изпълнителни директори се включва в някои случаи на вътрешно разследване, когато има липси. На 01.08. следобед директорката на бизнес центъра на бул. „Мария Луиза“ – Г. Ц. му съобщила, че има липси и че има оплакване от клиенти. Било разпоредено да се започне проверка от изпълнителните директори по случая. На следващия ден се назначила и комисия от вътрешен одит, за да се извърши цялостна проверка. На 02. Август свидетелят се срещнал с ответницата С. Ц., когато тя било повикана в офиса, където се провела среща между нея и Г. Ц., на която присъствал и свидетелят. Ни бил осъществяван никакъв натиск върху С.. Г. Ц. запознала свидетеля с резултатите от извършената проверка през предния ден, както и че те сочат към С.. Тогава тя устно си признала, както и писмено, за две клиентки, от чиито сметки била теглила суми. Пред нас написал обяснение, в което изявил желание да □ се даде възможност да намали евентуално щетите. Директорката реагирала нормално, отношението й към С. било коректно и служебно, опитвала се да я успокоява и да я накара да си спомни какво точно е направила и как го е направила. Не е казвала на С., че ако не възстанови щетите ще има наказателно преследване, а ако ги възстанови – няма да има. Свидетелят не знае от кого е дадено

предложението за сключване на договор за кредит, тъй като неговата работа няма отношение към одобряването на кредити. С. сама преценила, че иска да възстанови щетите по този начин, за да има по-леко наказание. Имало принцип срещите със С. да се провеждат винаги от двама служители. Впоследствие се установили и други случаи, и съответно С. писала и други обяснения. Свидетелят присъствал на срещата с брата на С., който бил извикан във връзка с решението да се погасят евентуално липсите с кредит. Последното оплакване за липси на суми от банкови сметки постъпило от клиент през м. ноември, 2016 г., когато С. отново била викана да дава обяснения. По време на проверката, когато се установявали „съмнителни операции“, се викали клиентите да си разпознават подписите върху платежните нареждания. Според свидетеля няма как друг служител да е извършил тегленето, тъй като всеки служител има парола, която е индивидуална и всеки служител сам я въвежда и лично отговаря за нея. Наред с това, всяка вечер се прави дневник на операциите, който се разписва от съответния касиер, и касата на С. не би могла да се равни, и няма да се отчете като извършена операция, така че тя би узнала за извършена от друго лице операция същата вечер, но тя е разписвала вечерните отчети. Във връзка със случая бил подаден сигнал към МВР – ГД „Икономическа полиция“, който бил на етапа на досъдебно производство.

От приетото по делото заключение на Съдебно-счетоводна експертиза вх. №7068/21.01.2020 г. /на л.315/ се установява, че по разплащателната сметка на ответницата с IBAN: *** на 13.09.2016 г.е постъпила сумата от 265 000 лв., с основание „усвояване на кредит“. На същата дата С.Ц. е наредила сума в същия размер – 265 000 лв. да бъде преведена по сметка с IBAN: *** на получател „Алианц Банк България“ АД с основание „Усвояване на превод – възстановяване на средства“, като нареждането е изпълнено в 16:14:10 ч.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че на 23.08.2016 г. между ищецът в качеството на Кредитор, и ответницата С. И. Ц., в качеството на Кредитополучател, е сключен Договор за ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., по силата на който ищецът се е задължил да предостави на ответницата кредитен ресурс в размер на 265 000 лева, за текущи нужди, за срок от 240 месеца, при уговорена в договора цена на кредитния ресурс в размер на договорна възнаградителна лихва в размер на 5% годишно, и с уговорен начин на плащане – с месечни анюитетни вноски, чиито размер и падежи са били определени в погасителен план – неразделна част от договора. На 13.09.2016 г. сумата 265 000 лв. е преведена от ищеца по банкова сметка на ответницата, с основание „Усвояване на кредит“. На същата дата ответницата е усвоила предоставения кредитен ресурс в размер на 265 000 лв., като е наредила сумата от 265 000 лв. да бъде преведена по банкова сметка на ищеца с основание „усвояване на кредит възстановяване на средства“. При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна, че сключеният между страните Договор за ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г. е сключен в изискуемата от чл.430, ал.3 от ТЗ писмена форма за действителност. Задължението на кредитора да предостави кредитен ресурс е изпълнено на 13.09.2016 г., съгласно уговореното в договора, и на същата дата кредитополучателят е усвоил пълния размер на предоставения му кредитен ресурс, като се е разпоредил с него, давайки нареждане същият да бъде изплатен по посочена от него банкова сметка, в полза на определен получател, с посочено от него основание за извършване на плащането- „възстановяване на средства“. Истинността на даденото от ответницата платежно нареждане, с което същата се е разпоредила с предоставения

□ кредитен ресурс, не е оспорена. Същото съставлява частен писмен документ, изходящ от ответницата, установяващ неизгодни за нея обстоятелства, поради което притежава материална доказателствена сила относно факта на извършеното от ответницата разпореждане със средствата от кредита, поради което съдът намира за неоснователно възражението, че в действителност кредитният ресурс не ѝ е бил предоставен, и сумата е била служебно изтеглена от банковата ѝ сметка веднага след постъпването ѝ по нея.

Съдът намира да не се установява от фактическа страна волята на ответницата, като кредитополучател, да е била опорочена, към момента на сключването на процесния договор. Установява се, че договорът за кредит е бил сключен от ответницата, с цел възстановяване на средства по клиентски сметки, които тя е изтеглила в нарушение на правилата за работа и обслужване на банковите сметки на клиентите, и използвала за лични нужди, без нареждане на титулярите на сметките, и без тяхно знание и съгласие. Установява се, че ответницата е сключила договора, с цел възстановяване на неправомерно теглените от нея средства на клиенти на банката, и по този начин избягване или намаляване на евентуална наказателна отговорност. При сключването на договора се установява, че ответницата е изпитвала страх, че „ще влезе в затвора“ – т.е. че ще бъде ангажирана наказателната ѝ отговорност за извършените от нея действия, за чието извършване тя е направила извънсъдебни писмени признания пред ищеца, инкорпорирани в представените по делото изходящи от нея частни писмени документи, чиято автентичност и вярност не се оспорват. Не могат да представляват заплахата по смисъла на чл. 30 ЗЗД действията на лице, което чрез подаването на жалба до компетентните институции цели установяване и защита на своите права и имущество от неправомерно поведение на друго лице. Заплашване не е налице, ако обективно са налице обстоятелства, които сами по себе си могат да предизвикат страхови представи у страната, която твърди порока по чл. 30 ЗЗД /в т.см. Решение №136/30.10.2020 г. по гр.д.№4746/2019 г. на ВКС – 3-то гр.отд./. В конкретния случай ответницата е била под въздействието на страхови представи, но те са били формирани от обективно съществуващата възможност работодателят □ /ищецът/ да сезира с жалба компетентните органи, и да ѝ бъде потърсена наказателна отговорност за извършените от нея действия по служба. Същата е сключила договора за кредит, с оглед възстановяване на причинените от нея вреди на трети лица – клиенти на банката, като волята ѝ за сключването на договора не е била опорочена. Този извод се подкрепя от действията на ответницата, предхождащи подписването на договора – същата е предоставила на банката всички необходими документи за собственост на имота, който е договорено да служи за обезпечение на договора, явила се е пред нотариус за изповядване на договора за ипотека, сключен за обезпечаване на задълженията ѝ по договора. Доброволното сключване на договора се установява и от последващите действия на ответницата по сключването на застраховка „Живот“, сключването на Допълнително споразумение №1/20.09.2016 г., сключването на договор за нова разплащателна сметка, по която да се обслужва кредита, както и изплащането на част от дължимите погасителни вноски по сключения договор за кредит – от приетата по делото ССЕ се установява, че в периода септември – декември 2016 г. ответницата е започнала изплащането на кредита, като е погасила общо сумата от 2 706,28 лв. от главницата, 2 5025,12 лв. възнаградителна лихва, заплатила е 20,09 лв. лихва върху просрочената главница, и 7,76 лв. неустойка.

Следователно, при неоснователност на релевираното възражение за унищожаемост на договора, при изпълнено задължение на кредитора да предостави на

ответницата кредитния ресурс, и усвояването му от нея на 13.09.2016 г., съдът намира, че за ответницата валидно са възникнали задълженията, уговорени в договора, за връщане на кредитния ресурс и за заплащане на уговорените в договора възнаградителни лихви, чрез заплащане на месечни погасителни анюитетни вноски, в срокове и размери съгласно подписания от ответницата погасителен план. Също така, валидно са възникнали задължения за ответницата да заплаща наказателни лихви за просрочена главница, както и неустойка за просрочено плащане на дължимата договорна лихва, съгласно уговореното в договора. От приетата по делото Съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ответницата е започнала изплащането на задълженията си по кредита, като е заплатила общо сумата от 2 706,28 лв. от главницата, 2 5025,12 лв. възнаградителна лихва, заплатила е 20,09 лв. лихва върху просрочената главница, и 7,76 лв. неустойка, и на 14.12.2016 г. е преустановила плащанията на задълженията си по договора.

От Нотариална покана рег.№3636/23.11.2017 г. на Нотариус рег.№031 на НК /на л.27/, връчена лично на ответницата на 07.12.2017 г. се установява, че към 17.11.2017 г. ответницата е имала непогасени задължения за заплащане на 11 месечни вноски, като просрочените задължения за главница са били в общ размер на 7370,09 лева, просрочените задължения за договорна възнаградителна лихва са били в размер на 11 697,20 лв., а също така са били начислени 537,62 лв. задължение за наказателна лихва за просрочената главница, и 583,35 лв. неустойка при забава в плащането на договорната възнаградителна лихва. Същата е била уведомена от кредитора за просрочените задължения по кредита, като □ е дадена възможност да ги заплати в 7-дневен срок от връчване на поканата, като е предупредена, че след изтичането му кредиторът има право да обяви цялото задължение по договора за кредит за предсрочно изискуемо, и при непогасяването му да пристъпи към принудително изпълнение върху предоставеното обезпечение. Не се твърди и не се установява в дадения □ срок ответницата да е предприела действия по погасяване на просрочените задължения. От Покана от 21.01.2018 г. /на л.28-29/, получена лично от ответницата на 23.01.2018 г., се установява, че кредиторът е упражнил правото си по чл.7.1.1 от договора да обяви за изискуемо преди срока цялото кредитно задължение, когато кредитополучателят е изпаднал в забава с над 30 дни при плащането на задълженията за главница или лихва.

От приетата по делото ССЕ се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК – 13.04.2018 г., задълженията на ответницата по договора за кредит са били в общ размер от 283 597,79 лева, в това число:

- За главница – 262 293,72 лв.;
- За непогасена просрочена възнаградителна лихва – 16 778,33 лв.;
- За непогасена просрочена наказателна лихва – 3 362,02 лв.;
- За непогасена просрочена неустойка – 1163,72 лв.

От така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 13.04.2018 г., претендираното от ищеца вземане е валидно възникнало и съществуващо, като не се установява да е било погасено чрез извършено извънсъдебно доброволно плащане.

По делото са налице данни, че въз основа на издадения му изпълнителен лист ищецът е предприел действия по принудително изпълнение на задълженията на ответницата, като е насочил изпълнението срещу недвижимия имот на ответницата,

върху който е била учредена в негова полза договорна ипотека за обезпечаване на задълженията на ответницата по кредита. Принудително събраната част от вземането при така проведеното принудително изпълнение е извън предмета на настоящото производство, доколкото предмет на делото е съществуването на вземането на ищеца, за което му е била издадена заповед за изпълнение.

При установяване на претендираното вземане на ищеца, следва да бъде разгледано релевираното от ответницата възражение за прихващане с нейни насрещни вземания за връщане на получени от ищеца суми без основание, преведени от личната банкова сметка на ответницата в същата банка, с IBAN: ***.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява във връзка с релевираното възражение за прихващане, че:

- От представеното по делото извлечение от банкова сметка на ответницата с IBAN: *** /на л.74-76/ се установява, че на 29.08.2016 г. е бил извършен превод по сметка на ищеца с IBAN: *** на сума в размер на 12 000,00 лв. с посочено в нареждането основание „възстановяване на средства“. От копие от платежно нареждане на л.79 от делото, с посочена дата на извършване на превода на 29.06.2016 г., ответницата е наредила да бъде извършен превод в размер на сумата 12 000 лв., в полза на „Алианц Банк България“ АД, по банкова сметка с IBAN: ***, като е посочено същото основание за превода. На посочената в нареждането дата на изпълнение на нареждането - 29.06.2016 г. липсва запис в извлечението от сметката да е бил извършен такъв банков превод;
- От извлечението от банкова сметка на ответницата с IBAN: *** /на л.74-76/ се установява, че на 30.08.2016 г. в 17:31:40 ч. от същата банкова сметка е преведена сумата 5 000,00 лв. по банкова сметка на ищеца с IBAN: ***, с посочено основание за превода „възстановяване на средства“. От приложено на л.82 платежно нареждане за кредитен превод с посочена в него дата на изпълнение на нареждането 30.06.2016 г. се установява, че ответницата е наредила сумата от 5 000 лв. да бъде преведена от нейната банкова сметка с IBAN: *** по сметка на ищеца с IBAN: ***, с основание „Възстановяване на средства“. В извлечението от сметката не съществува запис за извършен превод на 30.06.2016 г. в размер на сумата от 5000 лв. с посоченото основание и по посочената кореспондентна сметка;
- От извлечението по разплащателната сметка на ответницата с IBAN: *** се установява, че на 05.12.2016 г. сума в размер на 520 лв. е наредена с основание „Възстановена сума в разчет в размер на 520 лв. по задължения на клиента“. От копие от снимка на екран, на мемориален ордер от 05.12.2016 г. /на л.73/ е видно, че от сметката на ответницата е наредена сумата 520,00 лв., с описание „Разчети с клиенти от миграция“ и допълнителен текст „възстановяване на сума в разчет в“, но не се установява кой е наредил извършването на превода по разчетна банкова сметка, и на основание на кой документ е изпълнена банковата операция;
- От извлечението по разплащателната сметка на ответницата с IBAN: *** се установява, че на 05.12.2016 г. сума в размер на 1182,29 лв. е наредена с основание: „Възстановена сума по разчет по задължение на С.Ц.“. От копие от снимка на екран, на мемориален ордер от 05.12.2016 г. /на л.72/ е видно, че от сметката на ответницата е наредена сумата 1182,29 лв., с описание „Разчети с клиенти от миграция“ и допълнителен текст „Възстановяване на сума по разчет“. От този документ не се вижда кой е наредил извършването на превода, на основание на кой документ е изпълнена операцията за превода по разчетна

банкова сметка;

- От извлечението по разплащателната сметка на ответницата с IBAN: *** се установява, че на 15.12.2016 г. сума в размер на 10 439,53 лв., е била наредена от банковата сметка на ответницата с основание „Прехвърляне на средства“. От извлечението по банковата сметка не става ясно на кого е прехвърлена посочената сума.
- По отношение на сумата 265 000,00 лв., в експертизата е посочено, че от извлечението по разплащателната сметка на ответницата с IBAN: *** се установява, че същата е била наредена на 17.09.2016 г. с основание „Усвояване на превод-възстановяване на СР“. От копие на Платежно нареждане за кредитен превод на л.80 и на л.218 било видно, че на 17.09.2016 г. С. И. Ц. е наредила сумата 265 000 лв. да бъде преведена от нейната разплащателна сметка разплащателната сметка с IBAN: *** по сметка на „Алианц Банк България“ АД с IBAN: ***, с основание „Усвояване на кредит възстановяване на средства“.
- Съдът кредитира така приетата по делото ССЕ, като я намира за подробно и компетентно изготвена, и кореспондираща на представените по делото доказателства. В констативно-съобразителната част на заключението, във връзка с поставения от ответницата въпрос №2, относно сумата от 265 000 лева е посочено, че от извлечението от банковата сметка се установявало, че сумата е била наредена на 17.09.2016 г. въз основа на платежно нареждане на л.80 и л.218 от 17.09.2016 г. Съдът намира, че в тази част заключението на експертизата съдържа техническа грешка, тъй като датата на този превод в извлечението от банковата сметка, е ясно посочена като 13.09.2016 г., което обстоятелство е правилно отразено в другите части на експертизата, при обсъжданията и отговорите на въпрос №1, поставен от ответницата /в таблицата на л.333/, както и при обсъжданията и отговорите на въпросите, поставени от ищеца – в Таблици №2, №10, №12. Ето защо, относно датата на нареждането за превод на сумата от 265 000 лв., съдът кредитира заключението в частта, в която същата е посочена да е 13.09.2016 г. с основание „Усвояване на кредит възстановяване на средства“.

Експертизата не е дала отговор на въпроса на ответницата въз основа на чие нареждане, и в полза на кого са били наредени сумите 520 лв. на 05.12.2016 г., 1182,29 лв. на 05.12.2016 г., и 10 439,53 лв. на 15.12.2016 г., но относно тези обстоятелства ищецът не е представил доказателства нито на експертизата, нито пред съда. При изричното му задължаване от съда с протоколно определение от 13.11.2020 г. да представи документите, въз основа на които са извършени посочените преводи от сметката на ответницата, с предупреждение за прилагане на санкцията по чл. 161 от ГПК, с Молба вх.№269493/26.01.2021 г. /на л.384/ ищецът е заявил, че за сумите 520 лв., 1182,29 лв. и 10 439,53 лв. не са намерени документи, подписани от ответницата, на основание на които да са били извършени преводите. Представят се наличните в банката документи за тези преводи, които се изчерпват със съставените мемориални ордери за извършване на операциите, които са анализирани от експертизата.

От Справка за извършените операции по разплащателна сметка с IBAN: *** с титуляр ответницата /на л.74-76/ се установява, че на 29.08.2016 г. в 13:44:03 часа е извършено заверяване на сметката на ответницата с получен кредитен превод от „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД в размер на 12 000 лв., и на същата дата в 14:19:54 ч. е било изпълнено нареждане за дебитиране на сметката на ответницата със сума в същия размер от 12 000 лв., като е извършен превод в системата на банката, по сметка на „Алианц Банк България“ АД с IBAN: ***, с основание „Алианц Банк

България“АД възстановяване на средства“.

От Справка за извършените операции по разплащателна сметка с IBAN: *** с титуляр ответницата /на л.74-76/ се установява, че на 30.08.2016 г. в 16:49:43 ч. е извършено заверяване на сметката на ответницата с получен кредитен превод от „Профи Кредит България“ЕООД със сумата от 5000 лв., и на същата дата в 17:31:40 ч. е изпълнено нареждане за дебитиране на сметката на ответницата със сума в същия размер от 5000 лв., като е извършен превод в системата на банката, по сметка на „Алианц Банк България“ АД с IBAN: ***, с основание „„Алианц Банк България“АД възстановяване на средства“.

От Справка за извършените операции по разплащателна сметка с IBAN: *** с титуляр ответницата /на л.74-76/ се установява, че на 13.09.2016 г. е извършено заверяване на сметката на ответницата със сумата от 265 000 лв., и на същата дата е изпълнено платежно нареждане на ответницата сума в същия размер да бъде приведена по сметка на „Алианц Банк България“ АД с IBAN: ***, с основание „„Алианц Банк България“АД – усвояване на превод - възстановяване на СР“.

При така събраните по делото доказателства във връзка с релевираното от ответницата възражение за прихващане, съдът намира следното от правна страна:

Ответницата претендира да има вземане срещу ищеца, произтичащо от кондикционно основание – за връщане на дадени от нея на банката суми без правно основание. Така заявеното основание за вземането на ответницата срещу ищеца се квалифицира като такова по чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД. В тежест на ответницата е да установи даването на сумата, а в тежест на ищеца – да установи наличието на основание да задържи сумата.

Съдът намира за установено от фактическа страна, че ответницата е получила по своята банкова разплащателна сметка кредитни преводи от различни кредитни институции – на 29.08.2016 г. – 12 000 лв., на 30.08.2016 г. – 5000 лв., и на 13.09.2016 г. – 265 000 лв., като на същите дати е наредила банковата ѝ сметка да бъде дебитирана с пълния размер на получените парични суми, като същите бъдат преведени по банкова сметка на „Алианц Банк България“ АД с основание „възстановяване на средства“. Така дадените от ответницата платежни нареждания за извършване на преводи по банкова сметка на „Алианц Банк България“ АД са били изпълнени.

От събраните по делото изходящи от ответницата частни писмени документи – Обяснения от 01.08.2016 г. /на л.296/, от 02.08.2016 г. /на л.299-300/, от 24.08.2016 г. /на л.297-298/, от 28.09.2016 г. /на л.301/,от 08.11.2016 г. /на л.302/„Алианц Банк България“ АД, се установява, че същата е заявила писмено, че в качеството си на длъжностно лице - касиер в банката, е извършила нерегламентирани операции по касово теглене от сметки на различни клиенти на банката, без тяхно нареждане и знание, и без знанието на ръководството на банката, като е използвала средствата за свои нужди, както следва:

- На 01.08.2016 г. изтеглила 20 000 евро и 70 000 лв. от сметката на Д. К. С.;
- Няколко пъти е теглила суми от сметки на Л. Н., в общ размер около 59 000 евро и 42 000 лева;
- След извършена продажба на апартамент от клиент на банката – Р. Т., с която ответницата имала по-близки отношения, ответницата изтеглила без знанието на клиентката в своя полза сумата, като към момента на даване на обяснението /24.08.2016 г./ ответницата заявява, че по нейни изчисления дължи 66 000 лева и 9 000 евро, които е изтеглила от сметките на Р. Т., както и 5 000 евро, които е

изтеглила от сметка на сина на Р. Т. – И. Т. В същото обяснение ответницата заявява, очаква на следващия ден да успее да възстанови сумите по сметките на тази клиентка;

С така депозираните обяснения ответницата е признала съществуването на свои задължения, възникнали на извъндоговорно основание – от неоснователното й обогатяване за сметка на клиенти на банката, чрез нерегламентирано теглене на суми от техни сметки, в тяхно отсъствие, без тяхно нареждане и без тяхно знание, в общ приблизителен размер от 93 000 евро /с легова равностойност по фиксирания курс на БНБ в размер на 182 121,90 лв./ и 178 000 лева – или общо в приблизителен размер от 360 121.90 лева. В посочените частни документи същата заявява желание да изпълни възникналото от тези нейни действия задължение да възстанови средствата по техните сметки, и изразява молба към ръководството на банката да ѝ даде възможност „да възстановя сумите заедно с начислените лихви към момента на възстановяването“. От събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на свидетелите А. М., Г. Ц. и А. И., се установява, че по повод постъпило оплакване от клиент на банката – Д. К. С., е установено, че ответницата е извършвала нерегламентирани операции по касово теглене от банковите сметки на клиенти, за които същата е направила признания пред ръководството, и е отправила молба да ѝ бъде дадена възможност да възстанови нерегламентирано изтеглените от нея суми. Показанията на свидетелите А. Ц. и И. Ц. подкрепят извода, че ответницата е имала убеждението, че следва да възстанови суми по сметки на клиенти, „за да не влезе в затвора“.

По своята правна същност договорът за паричен банков влог е разновидност на договора за неправилен влог по смисъла на чл.257 от ЗЗД. Той съчетава в себе си белези на договор за влог и на договор за заем – т.е. сделката за паричен банков влог е реална, с влягането на парите в банката настъпва транслативният ефект на договора и собственик на вложените пари става банката, а в нейна тежест възниква парично задължение спрямо влогодателя. Ето защо, съгласно чл.421, ал.1 от ТЗ, банката дължи паричната сума на влогодателя в същата валута и размер, както и уговорената лихва /в т.см. Решение №214/23.03.2004 г. по гр.д.№2606/2002 г. на ВКС – ТК – 2 г.о./. С извършването на касово теглене от клиентска банкова сметка, без да е налице нареждане на титуляра на банковата сметка за това, настъпва увреждане в патримониума на банката, тъй като паричната сума напуска патримониума на банката, но банката остава задължена към клиента за вложената от него парична сума. Задължението за обезвреда възниква за делинквента от датата на извършване на деликта, или от датата на настъпването на вредата, ако тя е настъпила по-късно, като същият дължи обезвреда и без покана /чл.84, ал.3 от ЗЗД/. За да възникне задължението за обезвреда, не е необходимо увреденото лице да е открило увреждането, или то да бъде установено по определен начин. Принудителното осъществяване на деликтната отговорност по съдебен ред изисква установяването на увреждането и определяне на дължимото обезщетение по размер по несъмнен начин. Принудителното осъществяване на отчетническата отговорност на материално-отговорните длъжностни лица изисква установяването на липсата по регламентирания в закона ред /чрез провеждане на ревизионно производство по реда, установен в КТ, или по общия гражданско-правен ред на ГПК/. Няма пречка обаче делинквента доброволно да признае извършено от него непозволено увреждане, и да обезщети увреденото лице, още преди да е установено увреждането по съдебен ред, или чрез ревизионно производство. Бързото обезщетяване на причинените от деликта вреди е в интерес както на увреденото лице /обезвредата на всички или на част от вредите настъпва по-

бързо/, така и в интерес на делинквентна /той няма да дължи лихви върху платената част от обезщетението за периода след извършване на плащането/, поради което няма пречка размерът на вредата да бъде определен приблизително от самия делинквент, и да бъде заплатено от него обезщетение, което според него възстановява настъпилата вреда. Кредиторът /увреденото лице/ не е задължен да приеме частично плащане на обезщетението, преди вземането да е станало ликвидно – т.е. да е било установено по размер по съответния ред. Ако увреденото лице приеме плащането, плащането не е извършено при начална липса на основание, доколкото приемането на плащането от увреденото лице е конклюдентно действие, признаващо наличието на посоченото основание за плащането. В случай, че впоследствие задължението за обезвреда бъде отречено със сила на пресъдено нещо, платеното вповече би подлежало на връщане. Към настоящия момент не е отречено със сила на пресъдено нещо вземането на банката за обезвреда на причинената от ответницата щета в размера, който самата ответница е определила в дадените от нея писмени обяснения. Следователно, извършеното от ответницата плащане на увреденото лице /банката/ за възстановяване на причинената от нея на банката имотна вреда, не е без основание, и банката към настоящия момент не дължи връщането на платената от ответницата сума за възстановяване на средствата, изтеглени от нея без нареждане на титулярите на банковите сметки.

По отношение на сумите 520 лв., 1182,29 лв. и 10 439,53 лв. ищецът не е посочил и не е представил по делото доказателства за наличие на конкретно основание сметката на ответницата да бъде дебитирана с тези суми, и същите да бъдат отнесени по разчетна сметка на банката - не са представени от ищеца документи, подписани от ответницата, на основание на които да са били извършени преводите. Следователно, така извършеното плащане е без установено основание, поради което платеното следва да бъде върнато от ищеца на ответницата, на основание чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД. Вземането на ответницата за връщане на тези суми, в общ размер на 12 141,82 лв., се установява като съществуващо, поради което и релевираното от нея възражение за извършване на съдебно прихващане се явява основателно до този размер.

Платеното без основание подлежи на връщане от момента на плащането, но съдебното прихващане погасява насрещните вземания занапред, тъй като до постановяване на съдебното решение, насрещните вземания не са ликвидни.

Доколкото ответницата не е посочила с възражението кои точно свои задължения погасява, съдът намира, че следва да приложи правилото на чл.76, ал.1, изр.2 от ЗЗД, като извърши погасяване на задълженията за главница и за възнаградителна лихва, тъй като същите се явяват най-обременителни за ответницата, тъй като страните са уговорили заплащане на наказателна лихва и неустойка за забавеното им изпълнение. Също така следва да бъдат погасени най-старите задължения, които са падежирали най-рано. По делото се установява, че ответницата е погасила задълженията си по кредита, падежирали до 14.12.2016 г., след което е спряла да обслужва кредита, като последващите месечни анюитетни вноски в размери 1743,80 лв. всяка от тях, не са били заплатени. Следователно, със сумата 12 141,82 лв. се погасяват шест пълни анюитетни вноски по кредита – тези с падежи на 22.12.2016 г., 22.01.2016 г., 22.02.2016 г., 22.03.2016 г., 22.04.2016 г., и 22.05.2016 г., в общ размер на 10 462,80 лв., и част от вноската с падеж 22.06.2016 г. до размера от 1679,02 лв., като в това число се погасява главница и договорна лихва, както следва:

- По вноска с падеж 22.12.2016 г. – главница 650,91 лв., дог. лихва 1092,89 лв.;
- По вноска с падеж 22.01.2017 г. – главница 653,62 лв., дог. лихва 1090,18 лв.;

- По вноса с падеж 22.02.2017 г. – главница 656,35 лв., дог. лихва 1087,45 лв.;
- По вноса с падеж 22.03.2017 г. – главница 659,08 лв., дог. лихва 1084,72 лв.;
- По вноса с падеж 22.04.2017 г. – главница 661,83 лв., дог. лихва 1081,97 лв.;
- По вноса с падеж 22.05.2017 г. – главница 664,58 лв., дог. лихва 1079,22 лв.;
- По вноса с падеж 22.06.2017 г. – погасява се изцяло задължението за договорна възнаградителна лихва в размер на 1076,45 лв., и частично задължението за заплащане на част от главницата, до размера от 602,57 лв., като остава неплатена част от главницата, дължима на падеж 22.06.2017 г. в размер на 64,78 лв.

Или общо се погасява чрез прихващане част от задължението за главница в размер на общо на 4548,95 лв., като след извършване на прихващането остава **неплатен остатък от главницата в размер на 257 077,43 лв.** /непогасеният остатък от главницата след плащане на погасителната вноса с падеж 22.05.2017 г. е 257 680,00 лв., съгласно Таблица 12 от заключението на вещото лице, поради което след частичното погасяване на главницата от вноската с падеж 22.06.2017 г. в размер на 602,57 лв. остатъкът от главницата се изчислява в размер на 257 077,43 лв./.

Чрез извършеното прихващане са погасява част от задължението за договорна възнаградителна лихва в размер общо на 7 592,88 лв., като остава дължимо задължение за заплащане на **възнаградителна лихва в размер на 9185,45 лв.** /непогасеният остатък от просрочената възнаградителна лихва изчислен от ССЕ в размер на 16778,33 лв. следва да се намали със сумата 7 592,88 лв., която се погасява чрез извършеното прихващане/.

След частичното погасяване на вземанията на ищеца чрез извършеното прихващане с насрещното вземане на ответницата за връщане на получените от ищеца без основание суми - 520 лв. на 05.12.2016 г., 1182,29 лв. на 05.12.2016 г., и 10 439,53 лв. на 15.12.2016 г., чрез дебитиране без основание на разплащателната сметка на ответницата, и заверяване на разчетна сметка на банката, вземанията на ищеца, възникнали на основание сключения Договор за ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., за които са били издадени в полза на ищеца Заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 20.04.2018 г., както и изпълнителен лист от 20.04.2018 г., по ч.гр.д.№23888/2018 г., на СРС - 62-ри състав, се установяват като съществуващи, както следва:

- Задължението за заплащане на главница – **до размера на 257 077,43 лв.;**
- Задължението за заплащане на договорна **възнаградителна лихва – до размера от 9185,45 лв., дължима за периода от 22.07.2017 г. до 13.04.2018 г.;**
- Задължението за заплащане на наказателна лихва за просрочена главница – до размера от 3362,02 лв., съобразно изчисленията на ССЕ;
- Задължението за заплащане на неустойка за просрочена договорна лихва – до размера от 1163,72 лева, съобразно изчисленията на ССЕ.

Като е стигнал до различни фактически и правни изводи, първостепенния съд е постановил частично неправилно решение, което ще следва да се отмени частично в частта му, в която се признава за установено вземането на ищеца „Алианц Банк България“ АД срещу С. И. Ц., произтичащо от Договор за ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., за които са били издадени в полза на ищеца Заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК от 20.04.2018 г., както и изпълнителен лист от 20.04.2018 г., по ч.гр.д.№23888/2018 г., на СРС - 62-ри състав, че съществува вземане за главница над размера от 257 077,43 лв., до размера от 262 293,72 лв.; че съществува вземане за договорна възнаградителна лихва над размера от 9185,45 лв. до размера от 16 778,33 лв., и за периода от 23.12.2016 г. до 21.07.2017 г.; както и за

законна лихва върху главница над размера от 257 077,43 лв. за периода от 13.04.2018 г. до окончателното плащане.

В останалата част решението на първостепенния съд се явява правилно и законосъобразно, поради което ще следва да се потвърди.

Съобразно този резултат, следва да се отмени частично първоинстанционното решение и в частта му за разноските, които ответницата е била осъдена да заплати на ищеца за заповедното производство, както и за исковото производство. Тъй като вземанията на ищеца се установяват като съществуващи общо до размера от 270 788,62 лева, от общо предявения размер от 283 597,79 лева, в полза на ответника следва да се присъдят по съразмерност $270\,788,62 / 283\,597,79$ части от направените от него разноски за заповедното производство общо в размер на 5 671,96 лева за такси и 260 лв. за адвокатско възнаграждение, както и от направените разноски за първоинстанционното производство в общ размер на 13 465,96 лв. След извършване на редукция, пропорционално на уважената част от иска с решението на въззивната инстанция, претенцията за разноски за заповедното производство следва да се уважи до размера от 5417,78 лв. за държавна такса, и до размера от 248,26 лева за адвокатско възнаграждение за заповедното производство, както и до размера от 12 849,15 лв. за разноски за първоинстанционното производство. За разликата над тези размери, до присъдените размери на разноските за заповедното и исковото производство, първоинстанционното решение ще следва да се отмени. За въззивното производство на основание чл.78, ал.3 от ГПК, в полза на ищеца – въззиваем следва да се присъдят $270\,788,62 / 283\,597,79$ части от направените от него разноски за въззивната инстанция. Ищецът е претендирал със списък по чл.80 от ГПК разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 7 197 лева, които е удостоверил с представен ДПЗС и преводно нареждане. Насрещната страна е релевирала възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение. Съобразно чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при материален интерес в размер на 283 597,79 лева минималното адвокатско възнаграждение се изчислява в размер на 7201,96 лв., поради което претендираното възнаграждение в размер на 7 197 лева е под минималния размер, и не се явява прекомерно. Ето защо, от така претендираните разноски за адвокатско възнаграждение, в полза на ищеца – въззиваем следва да се присъдят $270\,788,62 / 283\,597,79$ части от него – т.е. сумата от 6871,93 лева.

При този изход от спора, в полза на процесуалния представител на въззивника на осн. чл.38, ал.2 от ЗАдв. във вр. чл.78, ал.1 от ГПК, следва да се присъдят $12\,141,82 / 283\,597,79$ части от претендираното със списък по чл.80 от ГПК минимално адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на Наредба №1/09.07.2004 г. Същото беше установено в размер на 7201,96 лева, поради което в полза на адвокат К.К. следва да се присъди по съразмерност на уважената част от въззивната жалба, адвокатско възнаграждение в размер на 308,34 лв. за производството пред въззивната инстанция. На основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на адв. К. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в същия размер и за производството пред първостепенния съд. В полза на ответницата, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК следва да се присъдят $12\,141,82 / 283\,597,79$ части от претендираните със списък по чл.80 от ГПК разноски в размер на 200 лв. за експертиза за първоинстанционното производство – т.е. сумата от 8,56 лева.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати държавна такса за въззивното производство в размер на 2% от уважената част на въззивната жалба в размер на 12 141,82 лв. – т.е. сумата от 242,84 лв.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №261817 от 14.03.2021 г., постановено по гр.д.№12712 по описа за 2018 г. на Софийски градски съд, I ГО, 23 състав, В ЧАСТТА МУ, с която по иск с правно основание чл.422 , ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 от ГПК, предявен от "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, е признато за установено, че С. И. Ц., с ЕГН *****, дължи на "Алианц Банк България"АД по договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г., ведно с приложенията към него, сумата над размера от 257 077,43 лв. /двеста петдесет и седем хиляди и седемдесет и седем лева и четиридесет и три стотинки/, до размера от 262 293,72 лв., представляваща просрочена главница; възнаградителна лихва над размера от 9185,45 лв. /девет хиляди сто осемдесет и пет лева и четиридесет и пет стотинки/ до размера от 16 778,33 лв., както и за периода от 23.12.2016 г. до 21.07.2017 г.; и законна лихва върху главница над размера от 257 077,43 лв., за периода от 13.04.2018 г. до окончателното плащане, за които суми в полза на "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, са издадени Заповед за изпълнение от 20.04.2018 г. и изпълнителен лист от 20.04.2018 г., по ч.гр.д. №23888/2018 г., на СРС - 62-ри състав, КАКТО И в която С. И. Ц., с ЕГН *****, е осъдена да заплати на "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, сумата над размера от 5417,78 лв. /пет хиляди четиристотин и седемнадесет лева и седемдесет и осем стотинки/ до размера от 5671,96 лв. за държавна такса за заповедното производство, над размера от 248,26 лв. /двеста четиридесет и осем лева и двадесет и шест стотинки/ до размера от 260 лв. за адвокатско възнаграждение за заповедното производство, и над размера от 12 849,15 лв. /дванадесет хиляди осемстотин четиридесет и девет лева и петнадесет стотинки/ до размера от 13 465,96 лв. за разноси за първоинстанционното производство, И ВМЕСТО ТОВА, ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Възраждане“, бул.“Мария Луиза“ №79, против С. И. Ц., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул.“****“ №5, иск с правно основание чл.422 , ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 от ГПК, В ЧАСТТА МУ, в която се иска да се признае за установено, че С. И. Ц., с ЕГН *****, дължи на "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, по договор за банков ипотечен кредит №ПД-56346/23.08.2016 г. и приложенията към него, просрочена главница над размера от 257 077,43 лв. /двеста петдесет и седем хиляди и седемдесет и седем лева и четиридесет и три стотинки/, до размера от 262 293,72 лв.; възнаградителна лихва - над размера от 9185,45 лв. /девет хиляди сто осемдесет и пет лева и четиридесет и пет стотинки/ до размера от 16 778,33 лв., както и за периода от 23.12.2016 г. до 21.07.2017 г.; както и законна лихва върху главница над размера от 257 077,43 лв., за периода от 13.04.2018 г. до окончателното плащане, за които суми в полза на "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, са издадени Заповед за изпълнение от 20.04.2018 г. и изпълнителен лист от 20.04.2018 г., по ч.гр.д.№23888/2018 г., на СРС - 62-ри състав, ПОРАДИ ПОГАСЯВАНЕТО на задълженията за заплащане на главница и възнаградителна лихва с падежи от 22.12.2016 г. до 22.06.2017 г. включително, ЧРЕЗ ИЗВЪРШЕНО СЪДЕБНО ПРИХВАЩАНЕ с насрещно вземане на С. И. Ц., с ЕГН *****, срещу "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, за връщане на получени без основание от "Алианц Банк България"АД, с ЕИК 128001319, сумите от 520 лв. на 05.12.2016 г.,

от 1182,29 лв. на 05.12.2016 г., и от 10 439,53 лв. на 15.12.2016 г., преведени без платежно нареждане на титуляра на банковата сметка от разплащателната банковата сметка на С. И. Ц., с ЕГН *****, с IBAN: ***, по разчетна сметка на "Алианц Банк България" АД, с ЕИК 128001319.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №261817 от 14.03.2021 г., постановено по гр.д. №12712 по описа за 2018 г. на Софийски градски съд, I ГО, 23 състав, В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.

ОСЪЖДА С. И. Ц., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. "****" №5, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на "Алианц Банк България" АД, с ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Възраждане“, бул. "Мария Луиза" №79, сумата от 6871,93 лв. /шест хиляди осемстотин седемдесет и един лева и деветдесет и три стотинки/, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА "Алианц Банк България" АД, с ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Възраждане“, бул. "Мария Луиза" №79, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на С. И. Ц., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. "****" №5, сумата от 8,56 лв. /осем лева и петдесет и шест стотинки/, представляваща разноски за експертиза за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА "Алианц Банк България" АД, с ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Възраждане“, бул. "Мария Луиза" №79, на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. във връзка с чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати на адвокат К. В. К., с ЕГН *****, със служебен адрес: гр. ***, ул. "****" №59, ет.4, сумата от 308,34 лв. /триста и осем лева и тринадесет и четири стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция, КАКТО и на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. във вр. чл.78, ал.3 от ГПК сумата от 308,34 лв. /триста и осем лева и тринадесет и четири стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство, за осъществено процесуално представителство на С. И. Ц., с ЕГН *****.

ОСЪЖДА "Алианц Банк България" АД, с ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Възраждане“, бул. "Мария Луиза" №79, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, да заплати в полза на бюджета на съда, по сметка на САС, сумата от 242,84 лв. /двеста четиридесет и два лева и осемдесет и четири стотинки/, представляваща държавна такса за въззивното производство за уважената част от въззивната жалба.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____